

Ivar Sild

MINU ERINNÜSED

(kolmas raamat, poeeme 1998/99)

<http://ivar.gemusegarten.net>

LINDANISE

ERATO JÄÄB ALATI ÜKSI

LE CABARET

1.

jah tõesti
ma jätsin su juurde tulemata
mu tantsijanna
sest mulle viirastusid
kanakintsud võrksukkades
le cabaret le cabaret
mu mustal sokil jooksis silm
peitsin jalad kingadesse
pilved piilusid sirelite tagant
kuis tuiasin öises pargis
haned lendasid kriisates üle
ise sädelesid kui elektripirnid
linnavalgus linnapimedus

2.

kaheksa värvipotti seisid mu ees
kaks rohelist
kaks pruuni
kaks punast
kaks ruuget
nad kallati mu poole
keemiline voog haaras mu kaasa
muutudes sõnnikrohelisteks
ronisin kanalisatsioonist välja
turtsusin piiksusin kõhisin raginal
silusin tuhmis laternavalguses
oma hallikaspruuni kasukat vurre
ja lakkusin muidu roosatava saba
rohekast pasast puhtaks
sinu lillad platvormid siinsamas
astusid kõnniteele
mu kõrvale kukub õllepurk
ehmatan
ja torman trotuaari
lähimast august
kaugenev piiksatuste jada

3.

sa tõmbasid teki mu pealt
ja kallasid üle mu maasikamoosiga
nabaaku pistsid aaloelehe
ning tantsisid sõrmedega
üle mu kõhu ja rinna
le cabaret le cabaret

4.

kaheksa viimast aastast
kaks kindlat
isa ja luule
Luule on mu ema
Termopüüldel
noolterahe varjamas päikest

kiskusin turvise ült
hüppasin telki
sind polnudki seal
ööbik laulis oksal
kohal telgi
jäin rahulikult lebama
sõin kreeka pähkleid
tõmbasin pronksist pistodaga
nabast rangluuõnarani
peene punase joone
täpselt telgipraost langeva
päikesekiire järgi
kuulsin meeste mõirgeid
sa tantsisid veel
kel oli see viskas oboole
sinu madudest pununud vaibale
sa ei tulnud sel ööl
su kilkeid kostus
veinikaupmehe telgist
kallasin aeglaselt oliivõli teetolmu
Aphroditele ohvrianniks
loorberileht langes laubale taevast
läksin lubadusega magama

5.

kui su staariuksele koputasin
oli juba hilja
teadsin seda isegi
närtsiv sirelioks kukkus
vaibale
sellele lillamaolisele
helevioletsed platvormkingad
ja brokaatkleit vedelesid tooli all
tualettlaua lambid ei põlenud
vaikus
ma ei julgenud vaadata
sirelilehtedega kirjatud sirmi taha
ähvardav vaikus
astusin sammu
teise
mürinal langes sirm põrandale
ja sina seisid mu ees
valge siidsärk põlvini
ning pikad sirged mustad juuksed
olid võililledega põimitud üles
geiša soengusse
kaks vanaema varrast risti
läbi tugeva juuksekrunni
casino seisis su selja taga
fortuna oli mu kõrvalt kadunud
sa hõiskasid
le cabaret le cabaret

6.

tere mu härra
tere tulemast Kit-Kat Club`i
meil on ilusad göörlid

ja ansambel on ilus
kõik on ilus
kõike võib juhtuda
sest elu on
kabaree

POEEM VIIULIST

1.

saidki minu korruptiivsed ideed otsa
aitab lähen ära pensionile
pühkisin nagis rippunud pintsaku tolmust
ja lahkusin ministeeriumist
korruptant nagu olin ei märganud ma
kuidas loojangupäike peegeldus
laiaks astunud õllepurkidel
ja millist sügishõngu tõusis
sillutise vahele tallatud niisketest konidest
astusin väarikal poliitiku sammul
mööda tänavaid
olin korraga öös
ninapidi Harjumäel
imetlesin linnapilti
minu korraldusel kadunud puud
ei seganud mu vaadet

2.

võtsin viiuli
alt ämblikuvõrgulisest
heeringalõhnalisest
ning ülitolmusest keldrist
Lenini portree jõllitas kivimüürilt
õlaga seina riivates
pudenes sealt niiskunud lupja
võtsin viiuli
pakituna vanasse kalevmantlisse
keerasin pirni
kelder oli jälle pime
nagu alati

3.

öistel tänavatel
kui nii Suits kui Habicht
isegi Krull on meelest läinud
võin mõelda vaid endast
ja see juba on midagi

4.

kummalisel kombel
igatsesin päikest taga
kellest mäletasin vaid peegeldusi
ministeeriumi
ja ehitatava Forekstorni klaasidel
sinakaskeemiline läige tegi mu depressiivseks
võtsin oma proteesid suust
ja pistsin rinnataskusse
edevvioletse ninarätiku juurde
helepruunid pehmed kingad
astusid
minuga koos
läbi tumepruuni paatja pori
jalgu läbis telerisahin

5.

kuuvalgus näitas juba teeotsal
et onnikese uks oli lahti
kiigutasin julgestuseks
halli plekk-kohvrit käe otsas
ja astusin onni
kõik oli oma kohal
isegi tikutops laual
vaid konisid ja sipelgaid
oli ohtralt juurde tekkinud
kuskil hõikles üksik kakk

6.

avasin kohvri
ja võtsin viiuli välja
panin ta veidi rāpasele lauale
uppunu majas vett ei jooda
viin mida me joome
oli otsapidi ka siin
kümme säravat pudelit riulil
puhastasin peegli taskurätiga
mida võttes leidsin
oma kadunukspeetud
kunsthambad
naeratasin
tundsin end tõesti vanana

7.

järil istudes vaatasin uksest välja
ma ei näinud porist külavaheteed
mis juustukerast sinendas
kus põlesid mu jalajäljed
ega ka pügamata hekki tema ääres

8.

ma nägin kontserdilava
kus pordupunase sametiga kaetud
lauakesel
lebas peen lakeeritud ruuge viiul
mul oli seljas sõdurisinel
publik plaksutas ootuses
hoidsin käes viiulit ja poognat
ning sigaret kustus
mu elujõuliste hammaste vahel
ma võtsin viiuli endaga
nagu selle neiugi
kes pidi mulle mängima armastust

9.

Paganini ja üks viiulikeel
Vivaldi ja neli aastaaega
mina ja ei miskit

10.

selle sametist poleeritud pilli
purustasin vastu noore dissidendi
õrna ja kumerat kolpa
vastu endasugust noort aga vaba
viimane mida tast mäletan
oli peente sõrmede vahelt
pudenev sigaret
naiste sigaret
kui härjakupeed kolksatasid
läksid
Sibiiria tuul
tõi vahel neid hõnge
mis läksid sinuga

11.

mu käsutäitmisajaeg lõppes
tõstsin lõua
seisin pesuväel toas peegli ees
imetlesin oma kalki ilmet
ja karastunud keha
süda ei tuksunud

12.

võtsin viiuli
tõstsin riuli peale ta
korkisin esimese tulivee
jõin
korkisin teise pudeli
jõin
korkisin kolmanda pudeli
jõin
pärast kümnenda tühjendamist
võtsin viimast korda viiuli
heitsin temaga koos läve ette
ning pöörasin silmad kuusse

13.

tulid Siberi poolt alasti
lendlesid kakuga mu ümber
ning võtsid siis viiuli
mille olin ostnud kui sain teada
et olid uppunud Jenissei voogudes
lendasid
üles otse mu näo kohal
kuhu minagi vaatasin
sel ööl pärast kõiki mõtteid
vaatasin tühjana kuusse

ATHENA VAEVALT IGAVESTI AITAB

PEALKIRJATA POEEM

1.

kae kajakamängu
 sülfiidide paadis
võta endaga tütarlaps
kes kükakil koridoris
 seina ääres
sööb lõhnavat sokolaadi

2.

minu loominguline kohver
sõidab jõe peal
 samal ajal kui Petrarca
 moondub tuviks
 hõbedane loorberioks nokas
mööda Pirita jõge
 tema lisaharu pidi
jõuab kohver arteesia koobastesse
 kus vabaduseihalejad
 peavad punaste tõrvikute valgel
 oma sünget koosolekut
arteesia lõpeb
ja kohvri saatusesep
valab õnne ümber
kappavaks tuhkurhobuseks
 mööda vesiseid niitusid
 ta läheb
 läbi helmika ja tarnapuhmaste
Petrarca on väsimatult lennanud
edasi tagasi
kord oks nokas
kord mitte
 tuhkur aga
 mööda teed kappab
 päikseloojangusse
 üksik hobune
 sadulataksud hõbedasi
 kahekümnesendiseid täis
hõrk sokolaadi hõng tõuseb
üles marmorkarniisi äärde
kus valge tuvi pesa
 sinise taeva taustal
 oma tiivasulgi silub
 mu kohver komistab
 soos
 ning sendid sajavad
 taevast roostevette
 püha Elmo tuled
 virvatulukesed
 sendid kui vurrkannid
 üks pool vaskne
 teine hõbedane
 pöörlevad vees
 allikas vilgub
 kätte ei saa
allikaemand
 mina sulle hõbedat
 sina mulle rauaõnne

kohvrast tõuseb hall mees
ja võtab saarelt Excaliburi
ning istub tuhku selga

3.

traavi läbi metsa
kabjad tallamas külmamailaseid
ja valgetähtjaid laanelilli
Laura kallab pruuni lõhnavat massi
väikestesse tuvivormidesse
hanguma
põhjatuule kätte
paneab roosa aknalaua peale
peletab tuvi eemale
et too valmivat sokolaadi
täis ei teeks
ja viikingitüüpi
kõrgete sarnadega blond mees
tuleb põhjatuulega Rooma
kõiki teid pidi
vahepeal käies ära
ka Tallinnas ja Peterburis
riivates Londonit ja Pariisi
hulpides Veneetsias ning Ateenas
kondas ka Ukraina steppides
ja Ida-Siberi kiltmaal
ning kaugetes Lapi tundrates
otsides oma siniallikaid
Ekke Nipernaadi Toomas Moor
sündinud olid raamatud
"Utopia" ja "Sonetid Laurale"
kuid Laura ei teadnud sest midagi
vaid ladus halli mehe kohvrisesse
fooliumpaberisse mähitud tuvikesed
lükates kahekümnesendiste hunnikut
jalaga voodi alla
aga Spartacus ja Petrarca
lasevad armukadedushoos
võtta Jaanus Tasuja kinni
termist alasti
ning Sulla ette viia
võõramaalane võidelgu lõviga
ja Colosseumi marmorpurusele areenile
astubki lõvi
pruun ja hiigelsuur kass
Excalibur on kadunud
ning kohvrihoop
ei tapaks looma
lõvi veab ninaga õhku
vaatab igatsevalt kohvrit
ja galopeerib üle platsi
kui roostepruun kiir
mehe suunas
kohver kukub maha
läheb lahti
ja fooliumpaberid läigatavad
keskpäevases päikses
süümepiinades vaevlev Petrarca
lendab kohale ja haarab
tillukeseks kahanenud Tasuja
ning viskab ta turjale

Rooma rahvas ja
verehimuline Laura
ja jaa ka tema on Colosseumis
oma advokaadist
kuivetunud mehega koos
ise naeratab
Mona Lisa sihuke
näevad kuis hiigelvari
tõuseb vereta jäänud areenilt
ja hõljub põhja suunas
aga nende ees
on sae- ja marmorpurune roostekarva lõvi
kelle silmnägu on neegerpruun
ja magusasti lõhnav
Laura viskab taskuräti
tribüünilt alla
Kunigunde
ja nõuab et mõni vapper rüütel
puhastaks kiisu molu
juba lähebki keegi
vapper sõjamees teele
kuid ei puhasta kiisu molu
vaid topeltnelsoniga
murrab tolle kaela
Tarzan
ja Tarzan saabki õiguse magada Lauraga
surm ongi
tegelikult puhastumine ja puhastamine
Laura aga nõuab õõ eest lisa
hõbedasi
kahekümnesendiseid
muskelaju on nõus
kurtisaanide hiilgus
kuid Tarzan ei leia raha
ikkagi dzunglikuningas
ja Opari kalliskive ei taheta
nõnda ta hoopis vägistab Laura
kiskudes ruuged linad ribadeks
kurtisaanide viletsus

4.

homme aitavad nad kõik
Maarja Magdaleenal surirüüd
kokku õmmelda neist kiimastest linaribadest
et olla kord Jeesuse pruutideks
kurtisaanide hiilgus ja viletsus
Petrarca ja Tasuja on Maarjamaal tagasi
ja saavad samanimelise risti
tubli diplomaatilise töö eest
noormehed sammuvad heinamaale
kus kisuvad end alasti
nende pronksised ihud hiilgavad ehakumas
nad maadlevad ja müravad
embavad suudlevad...
hommik leiab nad magamas
ämblikuvõrkudel
teeneteise tõivetid peos
sipelgad jooksevad üles alla
nende prinkidel tuharatel
Roomast aga liigub Põhjamaale
valgeis rõivais leebe mees

kes nimetatakse Valgeks Jumalaks
tema nimi on Jeesus Kristus
ta põletab kõik Thorid
Toorud ja Taarad
puistab puukujude tuha
sogasesse Emajõkke
ning sulanud hõbekänkrad
topib taskusse

litsistunud Laura koos piibli
ja sonettidega
on ta tõivetit imedes
kaasa lohisenud

Jeesus tahab kantsikut proovida
Magdaleena parkunud poorsel turjal
aga siis ta tunneb äkisti mõnu
jälle leebinuna lubab ta Laural
oma jalad puhtaks pesta

Maarjamaa sissid ja vabadusvõitlejad
on äratanud Jaanuse
ning siis ringis ümber võrgu
jäänud imetlema magavat
taas tuviks muutunud Petrarcat
kel loorberioks nokas

rahusümboliks nad tõstavad
tema
oma tammiste kilpide peale
sinna see Petrarca siis kadus

Jaanus on üles leidnud oma mõõga
ja läheb raudmehi peksma
võitlus käib siia sinna
üle rebenenud Maarjamaa
kuni kord punaste ristide vastas
on liig pikk rahutuvide parv
vaherahu

Kalevipoeg tahab puhata
kõnnib üle jõe
heidab heinamaale kummuli
laseb silmakese looja
kõht tõuseb ja vajub
norinaga

ligi hiilib paharett
ning vargsi mõõga võtab
kihedalt itsitades kalpsab sohu
ja viskab mõõga vette

temast endast jääb õhku
siuglema vaid väävlilehk
ka Jeesus puhkab
peab jutlust sadadele läti
neidudele
üks neist riputab end
tema peenesse kaela
ja jääbki sinna

Laura roomab hüljatuna laua all
ja närib peeneid kanakonte
kõige pisem luu lämmatab ta

Kalevipoeg Jaanus ärkab
märkab Excaliburi järjekordset kadumist
ning sarviku sõrajälgi mudas
tormab tõprale järele
sohu

vaadates laukavett
ja oma puhast ülikonda
hakkab tal kahju seda määrada

ta koorib end trussikute väele
ja astub õlgu väristades vette
siuh löikab jalad alt
hooletusest tigestunud mõõk
kogu Eestimaa on Jaanuse surmakarjeid täis
 Valge Jumal silitab
 oma kastanpruuni habet
 ja Laglesi rindu
Tooru oma kuhtuva jõuga
paneb Kalevipoja põrgusse
alasti tõmbetuule kätte seisma
Jaanus väristab nõnda ikka veel
külmast oma õlgu

5.

 Jeesusest kui kuningast
 räägivad kõik ja kiidavad
 võõrast võimu
kuid magatatud Lagles
toob ilmale poja
mulgi kuues
kes pistab kohe karjuma
kogu Liivimaa öö
on Kristjan Jaagu kisa täis
 Jeesus palub kolm kuningat
 Poola Taani Rootsi
 lapsukest kummardama
 need pole aga nõus
 ja peksavad Jeesuse läbi
 lõövad naeltega ristile
 igaveseks
tsaar Venemaal hirnub
kutsub koerakoonlased
sammub Eestimaale ning peletab
minema kolm äpardunud leopardi
 aga Kristjan Jaak
 on kasvanud suureks
 õppinud käima ja laulma
 kiskunud ema lemmikhanelt suled
 ja isalt surirüü
 krikseldab ta rohtaias värssse
vahel käib talle Kilimit seltsiks
parandab mõne ladinakeelse vea
ja süvendab vormi
pikkadel teeõhtutel
kui loominguline kohver on suletud
soovitab Julius Kilimit
teehõngust veidi purjakil olles
Jaagul Tarbatusse minna
ülikooli
 Kristjan Jaak jääb kuulutama
 pihlakate sahinat
 ja reinkarneerunud Petrarca
 kudrutusi
 võtab kohvri
 paneב mulgikuue selga
ning hakkab mööda tolmust teed astuma
Riiast Tartusse
ümiseb ise "Kaelakee häält"
ja "Keelatud maad"
igatseb kord näha vabadust

ning oma luuletusi
 Beiträge vihikus
ta kirjutab
ikka luuletusi
uurimust
päevikut
ja O. W. Masingule
palub
nõuab
aga tolle süda ei pehmene
 luuletused jäävad kohvrissse
Kristjan hakkab jooma
võtab perekonnanimeks Lible
joob end surnuks
 ta maetakse Metsakalmistule

6.

sülfiid Lydia
tuleb saja aasta pärast
koidu aegu
kaevab Jaagu välja
ning suudleb soklaadiste huultega
plastskeletti
 kajakad ja tuvid
 keerlevad ümber prügikastide
Koidula pöörab oma kahupea läände
ja sõuab kohvriga päikesele järele
Ameerikamaale
õnne otsima
ka teda on haaranud kullapalavik
 aga kodus
 leiab keegi noor luuletaja
 voodi alt hõbedase
 kahekümnesendise
 mille lisab viiele kroonile
 ja läheb ööpäeva kioskisse
 kust ostab paki musta India teed
taas tagasi
istun pliidi kõrvale
puistan kahisevasse kannu puru
ja ootan kuni pruunjas hõng
ajab hulluks mu meeled
 vaikuses
 hakkan kirjutama
 segaselt ja nukralt
 räpakalt ja ropult
 kirjutan kaua
 võib olla

ALUSTATUD POEEM ehk ERINNÜSED

EELLUGU

1.

aegamööda kuis tiksub päike
nõnda saabki ruum kord täis
tajumatuid kisklemisi
mis mõnegi neurokirurgi
paneab ahastavalt nutma kabinetihämaruses
keegi ei tea millest nad tekivad
kes lähetab nad maailma
pöörama ajusid
tasandama närve
neist on jäänud tigudetriipe
ning jäähelinaid lahe peal
neist on sündinud Vesuuv ja Etna
lõhutud Krakatau neab neid üha
nemad hõljuvad ikka edasi
puistades puudelt vilju
noppides aasalt lilli
varsti on neid nõnda palju
et nad lähevad kisklema isekeskis
kes nopib ploomi
kes soovib võilille puhuda
võnked neist
tasa siluvad ilma
sätivad murenenud linnu
ja kaotatud südameid
aga nende tajumatus on kohutav
ja kui nad ilmuvad
vaid tuhandiksekundiks
siis on üks väikekodanlane jälle vähem
kuis tiksub päike
või mõõnab meri
nõnda nemadki pulseerides täidavad ilma
mõnikord helvestega tantsides
teinekord saabuvate lindude sulis
nad viirastuvad maailmale

2

Paabeli torn jäi pooleli
ohkavad tänased rahvad kooris
ja avastavad Amasooniast inkade kultuuri
raevukalt peksavad hatused hõimud
üksteist kivinugade ja nuiadega
siis ja praegu
kalbete vahtkummilarakatena
tarduvad inimsüdamed kuulipildujate laulus
kondor lendab üle laotuse
ning tema varju all saab vaikust taas
kuid tema autoritaarsest kujust kõikjale ei piisa
nõnda puhkeb üha rohkem nartsisse
kalmuküngastel
ning jääjate higistes pihkudes

MAAILM

1

Bergman mängib malet
mina torman pea ees talle kõhtu
Surmale ma mõtlen
sest Bergmanil oli aega
aga mina pean kiirelt võitma
langen mantlihõlmu rebides sügavikku
pruunid vetevood võtavad mu endale
ning muudavad pärliks
Surm ei pahandanud minuga
Sisyphos oli temaga juba sada imet teinud
kiirgan põhja poole langedes
uraan ent lihtsalt lendub
radioaktiivne suudlus haarab ihu
väristab rakud ja mõistuse
vibratsioon on ohtlik tervisele
Vibratsioon on Raadio 2 saade
kummalise läike annab uraan ka NEILE
arstid laiutavad käsi
ja saadavad sõjard Renni
maasikavälule
lugema Simplissita Simplicissimust

2.

sõdurid ei parane
näiteks kondori pojad on ikka veel Vietnamis
päästke Ryan
tatrateri pudeneb nende armistunud ihudele
ultravioletne päevitus annab jumet süngusele
nad astuvad taktis
ja kodus sätivad vihikuid lauaservaga joonde
endid aga kuidagi ei saa

3.

ma hüppan kraavist välja
jooksen üle kastese niidu
endal püksid märjad lehkavad
viu viu vops võrrrr
viskun metsaserval kadakasse
enam mind ei tulistata
leban tagumik püsti
ai
kas tõesti hulkuv kuul tabas
kiikan ettevaatlikult selja poole
seal seisab kapten
ning juba äsabki rihmaga veel
ah pükse täis tegema
kus sa mõtled neid pesta
nüüd sõja ajal
tõnnin vaikselt
taipan et uinusin lahingu ajal
ja nüüd on kõik juba läbi
hetkeks
poen põõsast põlvili välja
ja haaran hirmunult kapteni tuharate ümbert
surudes pead ta kubeme vastu

no noh leebib ta ja sasib mu juukseid
küllap teinekord läheb paremini

4.

kuskil kolbas halli lolluse vahel
asub tilluke merikarp
harva mille avad lõuna ootel
või üksildase vahikorra ajal
igatsus et kord me lähme koju
läbi selle suure sõnnikuse soo
ja üle pruuni mere
läheme oma Linna
ehitame üles viimasegi onnikese
ehitame
kasvab haavatud lindude igatsus
kuid terved võtavad söögi
nendes on näilist elujõudu
lootust
harpüadena rabavad rebivad raha
kondor aga Prometheuse maksa
hääbub titaani jõud võib-olla
Heraklest ei ole
ta selja taga kaljudele tõuseb fajanssluik
valgus katab Prometheuse pea
ning siis kisendades kaob
oi luik miks sa tapsid tanki
sina jõe
Typhon nüüd karistades järgi tuleb
kallab ilma üle väävli ja freooniga
pihustab mõndagi mõnusat lehka
luik Leda langeb laiu lähedal vette
pruuneis lainteis loksuv pärl
lipsab sala ta noka vahelt ihusse
Leto nõnda rasestub
mu skisofreenilisest teisendist
toob kriipivatel kividel ilmale lapsed
erisoolised kaksikud
sama kiirgavad kui pärl
Artemis ja Apollon

5.

nüüd korraks peatu maailm
ja vaata seda ilu
kummarda
kogu lootust oma hinge
ära kardata Typhonit
on valgus ise meie keskel tulnud
kuuhelendus ja päiksesära

6.

Apollon haarab vibu
aga nüüd on meremadu kadunud
mimikri
ehapunetavasse vetevoogu
verest nõretav lohe
oh häda
Apollon ei tapnud sõda

päeval ja ööl põimuvad kehad
vaim ning võim
aga Nike siidrätt ei kummalegi helju

7.

kohab kosk kaljupragudesse
kust Tartarose uimavat hõngu tõuseb
Surm itsitab pihku
riisub seejärel kokku
lahinguväljadelt tursked kehad
ning riputab kamina kohale kuivama
hinged aga magavad rahu ta laiades taskutes
päikese tiksumisest saanud piu ja pau
sünnib jälle mõni sünge ulm
niigi painatud meeli veelgi vaevata
piiskop ehitab rahvaga kirikut
sajad orjad surevad
keda lõmastas paelahmakas
keda kiskus nälg
Aafrika lapsed
Surm tuleb ja riisub
nartsissid rasvuvad

8.

taamal seisab elujõuline männitukk
tema kõrval voolab ürgses orus ürgne jõgi
rebasruugeilt liivakaljudest pudeneb tolmu
nõtkeid oksa ja sambliku tükke
päike loobib oma teravaid kiiri
salvavaid metsa alla
raiub ära tüvedelt oksad
kuivatab pruuniks ja kõveraks okkad
mõõkadega kaasa siuhkleb valge gaas
salajane tajumatu pelg
kalpsab jänes ehmunud krabinast
üle kõrbenud maa
kalpsab jänes hallviltjaspruun
kolmel käpal kõrbest läbi
liiva tatrateri rabiseb
ühe lepatriinu pragulisel kestal
üha lõhub raiub kilpi
tuleb kiunudes Piritalt ja Gobist
tuhmilt kütlev kollakashall lihakere
laotab oma volte
surub pikali männid
täidab jõed
ümbersünd arõkkideks
kraabid tuhkjast tufis
leiad pisitillu safiiri
hõiskad hingest välja iha
aga tema juba auranud miraaži
kust veel näed otseülekannet
koltunud kortsus vihmametsast
langeb säprunud leht
pudeneb tolmuks
rebaspunastel kaljudel

9.

Leda Letoks jälle saanud
tormab
kirvendavpunased rüüvolid
lehivad pilvede vahel
kuuvalgus Artemis
päikesekiirgus Apollon
longuspäi seisavad ja kuulavad sõimu
mis muud neil üle jääbki
kui hukata Niobe neliteist last
Kosovos sai neid surma rohkemgi
väikest ja väetit kergem ju
valgustus algab mõrvadega
kevadveed viivad sulaplasti orgudesse mägedele
kiirgav sina
neonrohe katab korbana
ent jumalad ei libastu
küll inimesed

10.

kaevavad mäekristalle
kulda
salapärased päkapikud
hord hordi järel kallab väärast sulatusahju
valmib kriiskav sulamass
voolab maa õõnsustesse
tardunu tõmmatakse välja
J. R. Tolkien
kes jutustab kõigile kummalist usku
uinutab ärksamaidki meeli
läheduses jälle tunda
habisevat hõljumist
on need sinilille haldjad
või väikesed kääbikud
Bilbo ei tea
ega ükski inimene
Gandalf ümatab läbi love
rumalad
need on viirastused

11.

kannelde kõrged toonid pudenevad
männitukka päikesemõõkadega vehklema
pilveräbalatega koos langeb nartse teisigi
sõdurite kuubedest
kerjuste rüüdest
armid näos
ja kõrvad kurdid
kuulmaks kuis kõrgete kodade sees
nende ees tänavalgi
kiliseb viisnurki haakriste kotkaid
au on viinud end Gröönimaale
istub seal Jõuluvanaga ning joob teed
suhkruta
au on alati suhkruta
meest rääkimata
parkkoorepruunil teepinnal
võib aeg ajalt kohata mõnd helvest

baleriini veest
kes kohe ühte heidab parkadega
orgastiline elektrifitseeritud
tehnokraatlik sulandumine
ilma et tee oma kangust kaotaks
pigem vastupidi

12.

mõnigi õnnega helves
maandub puna punasel ninal
joodik Claus tiitliga Santa
kes müüs Billile Rudolfi
see istub ja lakub sõrmi
põdralihahautis oli hea
Gates sirutab oma peened sõrmed üle ilma
digitaalkaablid
nett internet
Marie-Antoinette
võrk tõmbub koomale ring
oo kallis ole minu ämblikmees
ja lenda üle maa ja vee
virtuaalsed raamatud
virtuaalsed sõjad
kas päästate maailma
kui te isegi teaksite
teie juustelt langeb vaid kõõma
Head & Shoulders
igal nädalalõpul telepurgis naeratab Ulrika
mu undiin Reini voogudes
tegelikult vaid vettinud palk
ilusad metsad Kesk-Euroopas
ei ühtegi okast mis torgiks
tüved ja oksad
hiidüraskid hobusesuurused
tulevad kisendades mu poole
nõuavad süüa laserpuna valgel
ei mingit valgust
pigem kärssava liha lehka
Rudolfil punanina
AND I SAY
HEY YEE E YEE YE'E
HEEY YEE E YEE

VAHELUGU

1.

keegi ei kuule enam miskit
ookeanis on mõni tumm kalake
vaalakene
kelle piukse püüavad lokaatorid
ja pinnavorme kopeerivad kajaloodid
kaja kaasikutes raugenud
sootulukesed kustunud
ehk Elmo tuled veel viipavad
ehk on Pandoral veel kingitus
näe
roosa teraline udu tõuseb tornide takka
kõrgemale püüdleb

venib ja paljuneb
katab kindlana taeva
roosad prillid

2.

roosa udu rullub taevas
ühte takti pruuni Okeanosega
üles alla loodeis
sätendav punkt tõuseb Mariaani süvikust
mina hulbib pinnale
hõbevioletis särts kiigub lainetel
puhas uraanist
puhas muustki
klõks
pärlikarbi keskel seisab alasti neiu
saksa talupiiga rõivastes
Pöial-Liisi

3.

mandelsilmade ja meelate huultega
masajalgne Aphrodite
kahe sõrme vahel hoiab õrnalt
kristallpitsi Viru Valgega
klõk klõk
hah haa
luks
alko hool kukub nahkseisse voltidesse
upub parkainesse

4.

millal ometi kann vilistama hakkas
millal muutus ookean teeks
midagi kisendab kuhtub ja tolmutub
lähedaste müüride takka
vajuvad laaned
ja ürgorud
tõusevad plastikust ja lateksist
rubiidiumist mehed naised
metalklaasist Linnas
kostab kolkse ja sirinaid
töö
levib majadega üle Maa
maailm kunagi avaneb
kui päikeselaps võililledes vähkreb
pööritab kurbi kauneid soomeugri sooje silmi
õhkab mulistades tammisesse teesse veinisse
lootus salapärares
linnast linna liikuvais
tajumatuks külalistes

LINN

1.

pika kiirgavhalli jutina lähenen muusikale
raiuvale tümpsule langen sülle
kostab pidurite hädaldav karjatus
läbi allee tolmu keerleb üles kingust
ühe vana parmu hing
papliebemete ja tolmu langedes
puistub mu ette krohvit seinu
helekollane tumekollane pruun hall
mõnel majal sambad mõnel välisuks
lõhutud
pudenev niiskus ja kopituse hõng
longin üle straada
kangialuses luuravad kaks kobedat silma
kaks koledat silma
kassipaar kriunatab ja kaob kolksudes
hõissa pulmad valge taga konservikarbid
parm
mitte surmasaanu
vehib naelastet kaikaga minu poole
laiutan käsi

2.

on siis Linn selles süüdi et poodud punapead
kirstulaudadesse maetud ei saa
et Linna lagunevate müüride taha
nad heidetakse kui lootuseta sügislilled
vaid värvide rõõmutu mäng võib olla
etteheiteks vihmavees kulunud kividele
tume koidik tõuseb sädistava koorina
lubjamoodustisest katuste kohale
korallrahud vandli värvi
punatellistele kasvanud vihmadega
räästarennil laulab värvu
laulu erakkassist roosiaias
hiiri ootab hambad avali nii paljad
näivad teod mis õhtul tegemata jäid
oleks võinud ju varemgi tagasi tulla
su juurde
kraanakirjakuid embama ja muidu ka

3.

ei anna halastust tiirane aeg
tõukab mõnegi koni lombivees umbe
järeldamata järeltus kõnnib akna taga
koputab tihase põse pääle suitsu palub
siuts suitsutihane rasvapääsu lendab äärelinna
liialt on sudu vanas ja keskmises citys
Laul minu Cityst
tsiteerit ja kiidet väärtuslik nähe
tähed mis kukerdavad kuukirja lehel
kirjandus sünnibki müüride vahel
vahel vabaduski on marmorist ahel
raidkujudel kukuvad ninad
ning popikuningatel

leban tolmukirmesse mattununa
turtsuva sõstra varjus
oo peleta nad minust eemale
kaugemale süümed mis piiravad mind
kes pani erinüsed mu pähe
et nad meenutaks mulle veretööd
Linna häbi linlase õlul
poodud ja raiutud punapead
omas värvis toonitud juuksed
föönimata

4.

ma ei ole temaga ammu siiralt kõnelenud
olen käinud temas ja võltsinud vaid
sest temastki sünnib marionette
ning maagilist teatrit
nahkkuubedes peitunud õrnust
valetame Linnaga üksteise võidu
tema laternaposte suudlen
ning seintele maalin tsitaate
roppudest lauludest
minagi olen ju osake rahvast
graffiti kultuuris
miks ma nõnda teen
võib-olla teab seda liiklev LSD
mulle saab mulle saab kokaiin
Linn ise ei olegi psühheedeliline
aga rahvas on arutu kiirmehaanika
läikivate klaashoonete vahel
ja sees
üles siuh
alla säuh
olen ajast maha jäänud ja moest
ma ei viitsi liikuda loodrist
edukaks ja nooreks
leban keldris kaktuste vahel
ning teki peal toidan rotti
kui viitsin sünni isegi
kui ei viitsi siis magan
kõik on tublid ja virgad
eesmärgistatud krokodillid
mina aga tahan kui aeroplaan
vaikselt liuelda liinide kohal
tasuta reklaamiga kuulsus
kuid mitte staar ega prominent
tahaksin olla pilkealune loodusesõber
ning tõeline boheem
kes murjanite laket nautides
ninali porri vaob
kodu poole roomab
laskmata end autodest häirida

5.

ööde kurbusest on peegeldumas oiged
mida lendu laseb võikast pühakirjast tõusnud olend
tema nimi märgitud sai siis kui õiged
ammu nuusutasid sinililli värvit lau kui sulend
kokaiini psühhoõngust lapsed haiged
keegi seda välja öelda kuidagi ei ole julend

vikerkaare triipu madratsid ja tekid
salamisi sisendet hullumist pehmendab
aina närtsib õisi vaimu juurde tekib
nägudel jooni ja jumekust higi sees pahmendab
kella minut orjastab nad ruttu
liikvele liikvele tormake töötajad
mitte ühtki piuksu et ei kuuleks nuttu
soovitab filosoof arstid ta toetajad
linnud küpselt langend on ju teie liual
milleks küll midagi mõelda häda vaid ringutab
sulgi puhub koidutuules üle laua
hõbedast peekrite kaduvusse veinisse lingutab
jälgind olete kas ümber maja loodust
isegi sirelid tunduvad õitsevat kiiresti
oskab keegi täpselt lüüa kinnitada kõikvel lootust
lugu et kunagi hakkame pidama piirestki
aja lämbes tempo surub peale saasta
hingedes ning ilmas pörkleva massina laastab
jumal ega saatan keegi meid ei taasta

6.

tihti ma ei tea kas rasked koidikud
kuuluvad mulle või kõigile linlastele
sest ei loe ma häälekandjaid ega muudki
ma liigun hermeetilises ampullis
suitsukonid ja saastet
rõlget sülge eiran
hõljun pühakuna majast majja
meisterdet kunstilli paberist
pähe määrin naiivsetele nägudele
nemad kiiruses veelgi vähem teavad
sestap ajalik lugemine ongi tarbetu
plätsin keskele platsile
hallidest pilvedest ja tolmust
samba inimväarikusele
saan kiita kodanikelt
linnapea laiaservaline kübar naerab
mu ümber kogunevad tuikesed
kudrutavad temaga kaasa
lärm ja suruõhuvasarate töö
peletab salalikud varjud teletorni
seal nad võnguvad kohvikus
aasta ja päevade rütmi tabades
mõnigi mõte haihtub keskmiseks
Linnas muutub täiesti värvituks
suisa olematuks
ma ei näe isegi kilkavaid lapsi
kes rasva mängivad umbtänaval
kilked matsud
kapul kaks elu veel
kujutage ette kaks elu
kassil on üheksa
sestap neid nirakaid ongi nii palju
kägista või mürgita
ikka sigivad
ainult kägistada Linn oskabki
poob neid kes vihkavad
rahulolevaidki
ainult kirglikud paarikesed
naudivad parkides täiust

7.

olengi tööta läbi ajanud kuigi kesk
ja keskmisest keskmisem moraal
vangutab pead ja makse kogub
kui mitte materiaalselt ega vaimselt
siis öös nad verd imevad küll
suured müras nartsustunud olevused
tume tume violetid safiirsilmil
aknast kiikavad õnnetud miimid
avan kõik ateljee augud ja nemad
hõljuvad vett pesukausis virvates
roheline päevateki alt üle põrandalapi
magamise ja luulekambrisse
Linna peal palju viirastusi liigub
öösel nad tulevad üksikud hulkurid
heidavad suikvele mu maalide pääle
heidavad suikvele A4 valgele paberile
mõni sisutum surebki sinna
ellujäänud kalpsavad koidikul Linna
üdini läbipaistvad joonterägu
laibad parseldan odavalt Loomingule
kui Kirjanike Majast väljun
siis kohtun RAHVAGA
lähen paadialustega seltsis segasem
Lollidemäele viina viskama
honorariga taskus kostitan mina
kui pole siis korjame pudeleid
vajaliku arvu pruune ja rohelisi
valgeid teemante kah
raha käes kostab kõikjale minu
ja teiste
kaunis lauluhääl
olen väike part pir-prääks
kui Kungla rahvas kuldsel aal
kord istus maha jooma
siis on sinimundritega pikki viibimisi
paeses hoones
seadus ei luba alkoholi avalikult
aga ma ei ole purjus
kaine ma ka pole
mälu

8.

kas sina oled see kes kooserdab marmorpalee tammise
odalöökidest kulunud uste taga
miks segad sa keisri und keset pilkast ööd
on siin mustad
iga lapski teab et ööd on siin mustad
astu parem pojengidest küllastunud aeda ning värvi
kuukiirtega isevalitseja pilt tiigikalda liivale
Te-wang on maalinud vaid üht ploomioksa
pealinna elu ei huvita teda kuigi ka tema on provintsist
mind vallutab päevast päeva rahutu räpane voog
kiusab ja mõtteid kui äbarikke hiirepoegi jalge alla
tallab sõstramahl nende ninust pritsib raudkividele
ma ei nuta nende kadumise pärast ses olen ajalik
sina aga loodad mingit armuandi Salvador de Meedialt
mõne päevalehe kiitvat reakest pisarates vanemaid
juba ammu oleks tulnud loobuda elamisest luule nimel

miks pole sa seda teinud
meie aja Parnass on terasest ja klaasist sina aga
räägid iganenud vandlist ning vaimust
sulge ometi juustest pletitud võru
Manka või Anka kumb lehm nimelt kinkis sulle
röövli ehmunud armupandi ta kuulub sulle su muusa
kuid mida ometi peab tegema homo inspiratsioonitusega
kes liigub toast tuppa ja koristab keedab on lahke
vajad ju hoopis muud
kao siit uste tagant ning võta oma kärbunud tunded
isegi linnulaul on sõjakus mida loodad
rohetavalt pargilt ja naeratuselt koerakoonul
unusta maailm ja ela Eroseele vaid
rääkis Vana-Toomas mulle
astusin märke et jahtida Huntmees Toomast
halli kasuka koredus ja kihvad köidavad mind liigselt
metsikus
ilma inimesteta oleks hea maailmal
nendega koos on kohvi koorega

9.

linn kus trummi mängitakse on üsna elus
nagu lõngakeragi mida kandlel veeretad
mõned helid Apolloni kanduvad naeratus
pehmelt pärnakorbalt kajavad löögid
tagasi rohu sisse
viuldaja tirts ehmub vait
lendab katusele
Viuldaja katusel on juute täis
Tsaarivenemaa rünnak ja punaste
eks kunagi hääled vaikivad hauas
lauavad kirstud Veneetsia kanalitel
Surm Veneetsias kord kindlalt tuleb
Mann Th on mees kas ka gay
seda ei tea poodud punapeadki
ammuks sina

KOLP

kui keegi suudaks tungida mu kolpa
leiaks ta palju käblikuid lendamas musta niidu kohal
kuid neid linnukesi püüda on mõttetu
sest nad on juba ette müüdnud
iga luuletuse eest
iga VIIRASTUSE laiba eest
timuka tütarde ihude vastu
andsin ühe linnu
sinna see elurõõm läheb
ega nad enne ei jäta kui käblikud otsas
ning Linna müürid langenud
siis nad lasevad mu vabaks
haldjad vaimud tondid deemonid
küsimisväärset viirastused
Gandalf kingib mulle männirohelise pentagrammi
mis tuhm kui mattklaasist veinipokaal
marmortükkide liivastusega tuhastun minagi
lendan nelja tuule poole maailmasse

START

enne kui Gandalf tuleb ja ütleb
ON AEG
pean ometi oma Maailma Linna Tuba Kolpa
jagama salapärase külalistega
millest või kellest nad tulnud
ei aimu
kuid olemas nad ürgsusest peale
algainena juhivad elu
kõigile viirastuvad ilmuvad
verised süümed igavesti kui
ALUSTATUD POEEM

MERI JA NÄSINIIN

1.

õnnetu ja tülidest kurnatud Maa
arenes oma kübertroonilisest sülest välja
arenes iseenesest jänese kujuliseks prügiurniks
saabunud vaikus
andis tunnistust ehmatusest
mis valdas sihvakaid toonekurgi
nokaplagin
relvatärin
vajusid lainetavasse põdrasamblasse

kus Hermann korjas vaid hulludele mõeldut
trükitud lehti ja küpseid murakaid
Hermann kohtas Hermiinet
kes kunagi laiult leiti
Hiiumaa mittehiidlasest poetessi poolt

Hermann kohtas Hermiinet
ja need kaks said saatana soosikuiks
sest võrade vahelt kilgendava päikese
nad kallasid silmapesuveega kahvatuks sineks
ja trampisid suitsupaberi lehtedel
mutta mis igaveseks jäid
kivistudes kihiliste taimedena

aegade pärast kasvas sel kohal
miljardeid ristsarikalisi näsiniini
mürgised ja kavalad Hermannii jüngrid
valgusid rõõmusõnumina ilma
kaasa tõmbasid uduheide
ja kassikakkude koraalid
näsiniinestus maa ja linngi murdus
murdus aastaline roojasudu
kadus mõrvakirglik pilv
ase melele astus hõngjaid õisi
kui kurge söövad konnapojad
embasid nad ajurakke
musutasid kulturaalset pulssi
kostas kergeid krudinaid
kondoomi auto kummi asfalt

vile paiskus avat suudest
Hermann oli loonud
Hermiinega sajanda lapse
kes häbeda härmakristallina kõneles
mis siin ikka kurta
Hesse kirjutab huntidest uurimust
ja Ave on me lapsed Teatrikooli võtnud
vähemvõimekad magavad enamuse aega
teaaterirott Emma ja andekad lapsed
ise olen sõõnud viietolliseid diskette
millel rasestumiskeeluga programm
vaadake kuud
kui palju ta päikesele lapsi toonud
veidike küll ta palged vajaksid
L'Oreali kortsudevastast ja toitvat kreemi
aga muidu lumineestsentne hiilgus
tema Colgate'i puhtailt hambailt
teeb ikka tiiraseks

pärast pressikonverentsi
surus Hermiine põlved kokku
et summutada hetkekski veel kisa
kõige uuem pisike kuid tugevam oli
maailma kakerdas punane kassike

täiel rinnal üürgas oodi
rõõmudest ning lillelastest
häälega haarates kaarnaid ja konni
Peemot Peemot
vangutas ema pead
mine parem mere äärde
saavad su õed vennad puhata

noh
mis kurivälk see maandus
päevalillede lõikuskuu ämbrisse
muidugi Hermann
uhke ja õnnelik paps
sinu mu armas laps
paneme Kastaaliasse klaaspärlimängu õppima
Eesti on diletantlik
sellepärast just

Peemot laugles telliskive seljast raputes
alla mere poole
hetke pärast küüned haakusid
piirivees muljasse penoplasti
rannal vedeles vetikaid

valkjast makaronisupilainetuses
sõudis mahejoonjas julla meelitava laiu manu
mille pinnast kerkivad vikerkaarsed pulgakommid
Bulgakovi Kirjanike Akadeemia
marmortahvilil majauksel männisalus
pikkamööda veeris postlik poeet
kelle paadike süüdimatult
tagasi mandrile kandus

Peemot uperpallitas kah
algul kaldal
siis limejas pruunis piirivees
kuni ahtripingil rahunes
võidu tiirlevate Viidingutega
loksus kiisuke ja tema auh saarele

krimpsus valvuritädi uktsel
oli kahtlaselt Alavainu
ma loen sulle ühe alavainu
ja lapselaps tunnetas paratamatusena
Kastaalia eesõuel luulet

2.

vahel keedab ta kohmakal lõkkele
mõnd parima ennetanud oakonservi
vahel laulab kurba koraali Kristusest
lained kannavad tema nikerdet kummutid
ja voodid mandrile
mõnigi lõvi on imestades surnud
nuegri nool hooletut tabas

mis pehme ja lakeerit mööbel
karjub valgete järgi baobab

meri on kõikjal tema ümber
pistab kõiksugu metallraha suhu
ja tagantkäe ulatab pirukaid
mõnikord lainete trilleris
Peemoti krooksuvat bassmootorit

Iris kasvatab kivide vahel
helkivpruune nimekaime
ainus must kroonib teisi võhumõõku
Dumas rääkis tulbist
meri ja Iris teevad imet

näitlejannade supee
tõi kohale laudlinad ja kandikud
kannud ning vahviküpseti
naised olid pagemas näsiniine eest
parasvõotme müüriilleke ei osanud
otsida troopikasaarelt

sümposion jäi märgita
tüdinend lavastaja rebis nende
üllatund jahmund nägudelt maskid
mõrrad ujuge koju
kui suudate püüdke angerjaid
kui ei
leppige konservkiludega
sülgas Iris tammetõru järades
kirbe maitse hoidis meeled erksad
üles alla hulpisid viis inimpoid
arglikult Londoni suunas egoism hingamas järele
Londonisse
kus neid ootasid Shakespeare'i Macbeth ja
näsiniin

ürgmüütilisesse
kaljuprakku pistetud küünal
ei ole kunagi põleda saanud
sest alati tõmmati pea otsast
tuletikkudel
Viljandi holapunt Untsakad
antsakad kuulasid ja olid sõnatud
nõnda kummalisi rahvaviise
võib koguda vaid tühjalt rannalt

keegi ei teadnud et kaver on cover
vaipu ta onnipõrandale ei pannud
pesi teisi kui Filifjonka
merevesi säilitab värvid
orkaani või vesipüksi ta kahjuks ei näinud
passaattuuled on siin vaibunud
mõni ühetiivaline lind aeg ajalt
sõestununa kukub adrule
visinal aurab
immitseb propagandalikku veini lihast
kas keelduksite vinost või ihast

temal on hõredad juuksed
temal on kõhuke karvas
temal on kulbiga talent
tegelikult on ta fööniks

püksirihma kolina ja maheda tämbriga

mõnikord raugenud silmist
leida võib kirekilde ja kaduvikku
sest neid ei saanud ta jätta
näsiniine nätsutada
mõnikord raugenud silmist
leida võib rohevilajat sudu
mida aimas ka Londoni kohal
sest taimest tõusvat

3.

jõuetult aplodeerivad käed
nahapudemeid heljub varbile
ja merevoogu
Iris laguneb sekundiga
onniukselt kukub tahvel
Bulgakovi Kirjanike Akadeemia
KASTAALIA

ema Hermiine sündis merest
poeg läks tagasi merre

4.

hiidlained käisid sauna ukse alla
mäel tuulik tiirles lausa omapäi
kuid teisel hommikul meri kaua magas
nii nagu poleks iial olnud tuult
alles jäi see tillukene saar
vananaistesuvi
pärastlõunal mererannas
võrgupoide
päästerõnga
tüki võrgu
ja kalaluude seltsist
üks jalg vees ja teine rannaliival
pidas laintesäbrus pidu väikemees
aastane Hermiine keeras ümber konnakarbid
ning Ave lumikellalise elu
asemele kinkis kibuvitsa

5.

meri on sunnitud vastama
üksinda olla ei saa
suurus on ahistav needus
ruudus ja kuubis
meri on sunnitud vastama
neelatud kompekkidest ja viinast
tema tegelikult ei taha
anda satelliidiga pressikonverentsi
temalgi on rohkem lapsi
kui Hermiinel
ent uhkeks see teda ei tee
ta upuks endasse kui saaks
õnnetu sulane rakkes
mere helendus laugude taga
kohin mis kõrvust iial ei kao

mere valgus hajub vastu ööd
külm on udu
see mis merelt tuleb
kurtis Ingel
kui ta kaotand oli tuleTaela

6.

mere kreemjad vood
tulevad tuhmile rannale
keegi erak rajas sinna
oma iiriste aia
kuninglik pimedus
tõuseb ainsast lillest
kes jäänud
keda Peemot armastas

poesia suretas Peemoti kasuka
murdis küüned
hale roju tehti vaikivaks bengaallaseks
sisendati
hermeetilises skisotroobis
oled Aednik Iris

kaugele kaugele pakku

7.

Hermann ja Hermiine
vanadusepõlve peavad
käed ja jalad põimuvad
ülejäanud taimega

Maa kord tülidest kurnatud
harmoonias puhkab
suur kerajas
meresilmne
NÄSINIIN

EROS MU TÕELINE ARMUKE

POEEM ARGLIKUST SALAMANDRIST

1.

tema mängis minuga peitust
sest päike oli kuivatanud elupuu okkad
ning varju vajati
ma ei leidnudki teda enne kui
ta oma urust hõikas tuulekandle uluna
nõnda head peidupaika polnud isegi Diogenesel
Salamander pistis oma soomusnina välja
isa sidrunkollastest kingadest

2.

ta ei häirinud kedagi
käis ja sahises oma vetikkilpidel piki parketti
riivas õrnalt vaiba põdrahaigutuslikke narmaid
ning kadus siis
küsimise peale
ega sa teed ei soovi
vastas pahuravõitu pomin hiirekõrvul toakase alt
mulle pole miskit vaja
tassisin aeg ajalt suisa vägisi ta pähklipuust laua äärde
toppisin roosa tassi ta ette ning kamandasin
joo
nõnda et ürgmutukad silmist jooksevad
vahel ta jõi kah kuid üldiselt viskas varvast
toolile jäi lebama paar kannatamatut kollast roosi
kass ja Salamander said omavahel paremini läbi
kui mina temaga
aga siis kiskus lugu pööraseks kui neil mängutuur tuli
sisalik muutus lendavaks loheks ja kass akrobaadiks
minu pisike kamber sai uue näo
vähemalt uue vaiba kindlasti

3.

kuidas ta meie juurde sattus
seda ei tea isegi üleaedse põldkannikesed
kes iga pisimagi kröbina kui intrigantrebased
paisutavad külale kaljude kukkumiseks
ta tuli uksest sisse
istus kulunud korvtoolile
mis vihmase kevade pärast polnudki terrassil
ja hakkas kohe häbenema
oma vetikrohelist soomuskilti
mina ei osanud teda alguses lohutada kah
ikkagi võõravõitu külaline või nii
kohmetusest üle aitasid saada silmad
triviaalne kas pole
tema egiptuse kunsti lõikega opaalkollased silmad
nendes oli nõnda palju segadust ja hämmeldust
et tundsin end jälle maja peremehe ja olukorra orjana
segadus väändus tema silmist roosatäpilise uduna
ümber pesemata aruakaariate ja lauajalgade
kattis kirmega laiaili loobitud paberilehed
kus mõnigi närviline lillapastane rida lugemist nõudis
mina neid enam lugeda ei suutnud
väsinud iseendast ja kohustustest

tahtsin lihtsalt elada väikese inimese suurt elu
või vastupidi
tema sisim sund ja hämmeldus tõid minusse mingi lootuse
nüüd võin võtta puhkuse pärast kolme aastat tihket tööd
Salamandergi noogutas nõtket kaela veikleusega
küsis siis mind mõnulemisest melanhooliasse taastades
kus ma elama hakkasin
oh see oli kui udusule langemine liivale
ta hääl
minu mureks oli tõeliselt argine probleem
kuhu panna kaugest dimensioonist komandeeritu

4.

saladusi rändas tuhandeid mööda mandreid
ja üks nende hulgast oli maabunud mu
kevadlubjases rahusadamas
tõesti tõesti ma ütlen teile
et mille jumal annab selle ta ka võtab
juba ammu olen igatsenud sisalikunahast kaugast
krokodillist saapaid
ning gürsadest tagi
kui ma teda nõnda mõrvarlike plaanidega kiikan
siis kerib ta end kerra ja hakkab suhistama
roosa kaheharuline keeleke pildumas sigarillo tuhka
mattun Hephaistose jõust purskuvaisse ehetsesse
aga ma olen kassikuld ning selleks ka jään
Salamander on ehtne sest tal on proov peal
täpselt vasema tagajäseme põialküünise peal
mõlemad teame et rahu pole kauaks
varsti lendub ta toataimede õhkamises kuhugi
koos sügisärevate lagledega
lendub justnagu sigarillo tuhka mis pudeneb
mu nõnda kange kraamiga harjumata sõrmede vahelt
tegelikult ei suitseta üldse
aga viisakus nõudis et uue sõbra auks või kuidagi nii

5.

kui ta mu kalli hiina vaasi kildudeks pööras
meenutas ta mulle siili
kes tulbipeenra juures käib piima lüripimas
just nimelt lüripimas ja mitte limpsimas
temagi vudis pomisedes nurgast nurka
ning turritas seljapealseid luuteravikke
mille kollakashall sätendus mu sokke kaunistas
ta oli nõnda õnnetu et ma ei ütelnud midagi
hommikul leidsin korvtoolist hoopis huvitavama vaasi

6.

kord eha paistel teed juues ma küsisin
mäletades vaid et Salamander on idast
kas ta kõhutantsu oskab
ta oli vist julgemas ja paremas tujus kui muidu
kelmikalt
üsna arglikult küll
tegi ta terrassiuksest paistvale potikasele silma
lasi siis punerdaval kiirgusel soomuselt hajuda

(huvitav roomaja laugudega ja puha)
ma olen küll Egiptusest kus kõhutantsu ei tantsita
aga graatsiat on minus alati olnud sestap
käisin ma Indias õppimas ja Kuldsarve lahes
nabatantsugi proovimas
kõik sääskbaleriinid kogunesid ümber tema
sinisesid paluvalt kuni ta ohkas nõusolevalt
korruga ilmus ta kõrvale sitariga teisik
veidi väreleva miraažina küll
aga ehtne
terrassilt kandusid aeda ja tuppagi tüüpilised
eurooplasele tüüpilised india rahvamuusika helindid
ja minu Salamander tantsis
kirjeldamatult
algul üksi
hämaruse tihenedes aga nõidus ta juurde teisigi liikujaid
meie mina ja sääsed unustasime kõik
vast ainult põhjala ime
virmalised
võis olla ilusam ja lummavam
kui see pilliroogude paindumine
kõrbete sahin ning lootoste puhkemine
mida kandsid kolmevarbaliste jäsemed ning ihud
koiduhahetuses kui tants lõppes nentis ta vaid
see oli üks mineviku ekraniseeringuid õnnest

7.

ega me tavaliselt rääkinud millestki
ja ma ei saanudki tast miskit teada
kuigi tema opaalidest võis lugeda
minu salajasemaidki mõtteid ning ihkamisi
vahel kui mul tee oli eriti hästi keedetud
siis ta sai oma häbelikkusest üle ning kippus vallatlemagi
oh mitte labaselt tormates või mürades nagu koerad
hoopiski mitte
ta lihtsalt istus joogi asendis kulunud korvtoolis
olin sinna ühe sametpinnaga bordoopunase padja pannud
nii igaks juhuks
ning vangistas mu oma pilguga
täpselt nii kauaks kuni mu ärritus hakkas kergelt pulbitsema
siis käis mu ajust kui jahe mõõgatera välk läbi
taas olid mu mõtted puhtad ning heasoovlikud
jah ta oli ka hüpnotisöör fakiir sensitiiv
eriliselt kõrgele arenenud vaimsusega tegelane igatahes
mulle hakkas vist tagantjärgi alles selguma
miks ma Salamandriga kuidagi ühist lainetust ei taba
mulle on hakanud viirastuma et ta pole Maalt

8.

sel päeval ma ärkasin hirmunult
sest unenägudest oli kadunud hall voogav rahu
taas olid mu ümber psühhedeellilised värvid ja värsid
mul poleks tarvitsenudki joosta esikusse
isa sidrunkollaste kingade juurde
teadsin juba puulehe liigutusest õhuaknal
hüvasti
sala ta läks järgmisesse dimensiooni arglikult
kingades nuttis paberitükk tindipliatsi sõnaga LAURI

POEEM LAURILE KINGITUD MAALI TAGAKÜLJELE

iga päev võiks olla kui pühapäev
püha kui tunded meie sees
mis ei lase meil eksida voodisse
s...da
kuidas ometi sa mõistaksid alandust mis tõuseb
iga tunnise ootamisega minust
linnaaastik Klubi ukse taga pole
nõnda kaunis kui laguneva sara aknast paistev
järvekallas
kaldapuud
ajupuuna ma logelen lainetes ihates kindlamat pinda
diskokuplite sära peegeldub mu ümber vetes
aga hing ei lähe sellest ega lööklauludestki rõõmsamaks
violetsed punased sidrunkollased sähvakud
vaid silmi panevad valutama
nii Klubis kui väravate taga
cause I'm strong enough
to live without you
vist võiksid laulda mulle kuid mina vastaks
you thinking I'm strong
you re wrong you re wrong
liig hilja oleks lasta mul jälle üksi jääda
minu lõhutud kamber ei taastu nagu samblikud puudel
tuultes nüüd vaid uusi ja uuemaid ning suuremaid
mõrasid auke tekiks
Jeeriko pasun võttis maha müürid mu ümbert
alles seisab vaid tasane maastik
mis varem vaid väikesest paekiviseinas aknast paistis
Liiwi viin ja Mr. Lawrence avasid klaverikaane
nõtkeks paigutasid sinu pianistisõrmed
et mängida mulle seda viit
Annabel Annabel many things I have to tell
küll ma sooviks olla poiss kel nimeks Annabel
sa ei saaks vist sellest aru
tule parem kella kuue tee
teele teele kurekesed
ikka ikka lõuna poole
kus Egiptimaa
princess of Egypt
raiub seintest välja kivimaastikule
lömitab mu lõustal pisarana
et siis koidukiirtes aurata
päikesepunas on sinu linnud
luigid läevad lumi taga
nõnda raskelt kui sina ei tule ka tänane suvi
käib ka varjab oma kuuma palet kuskil sirelite mustris
kuhu joonistatud kevade suudlused
vähemalt see üksik õis su kaelal elab vast
kolm lühikest päeva muutes värvi nähtamatuks
aga minu jaoks on igavene pant hiilgav märk
vaid minu jaoks ma kardan
oh ega ma põe lihtne melanhoolia kõigest
kisub hingepõhjast välja varjul olnud konnapoegi
kes kõik ihkavad su suudlust et muutuda printsessiks
sina ju oled prints valgel hobusel või kuidas
keegi keda ootama ma pidin naiivne laps
nahkpükstest võib saada elektrit kas tead
tajusid hõõrudes nendesse ihmjaiks
ei saa lubada et tuleks vaid himu ning ära viiks
minu hoitud maali ja sinu

kummalised heledad rohelised silmad
ei ole smaragdid ei ole malahhiit
tõeline pehme niidu ja laante toon
uhkab minu koerastuvatesse vikerkestadesse
millest leida võid seni vaid intellektuaalseid vikerkaari
vaist jäi ikka maali tagaküljele
igatsema suvepuhkust
tegelikult polegi ma enam vaimuinimene
vaid tungidele allun tuiskudest alates
olen loopida painata lõhkuda
mina jasmiin paindun ometigi vaid sulle
kuuled ainult sulle
muidu rõhujatest murdun
igapäevane loobumine millegi nimel
kord kunsti kord raha nimel
armu pärast harva loobutakse hüvest
kuid kaljuserval juba hilja öelda enesele
tagane
juba tõukan jalad pinnast lahti
lendan vältimatult kuristikku lootes
et mu püüad siiski kinni
vabaneda võib mitmestki lehelinnust
kuid ronk ei ole kerekaallane
ma istun tühjas lossis
lahkunud on kõik
mul ainsaks kaaslaseks on ronk
nõnda mööduvad laupäeva õhtud kolde ees
kus põlevad viimased lillad küünlad
iga päev võiks olla kui pühapäev
where did you sleep last night
seda ei küsiks ma iial
ehkki olen kade ja umbes usklik
pole ma siiski kiivas kui espanjol
viva el` tangot parem tantsin siis sulle
et tukastus voodis tuleks ja meelde meelus
mõnigi trumpässpoti mul lauasahltis varuks
ainult ei tea kas kasutada söandan
valemängijaks ei õpita vaid sünnitakse
nii raske on võltsida kuigi armus ja sõjas
lubatud on kõik
ka minul saladus on ning huultelt libisenud vale
võib-olla Madonna andestab mu patud huilates
SECRET OF MEEEEEEEEEE.....

OTSEKOHENE POEEM LAURILE

valgus kustus räpases läppunud kijas
kui läbi suveõise äikesevihma
sündis mõte su südametust türast
ega mu enda omagi parem ole
mõlemad on näinud ja katsunud
nii üht kui teist
tiireldes tegelikult teineteise ruumis
tants närvesööva aeglusega
meie ajudest põrandale valgub
samblatuttide ning porina
naabripoiss kõlgub aknal
tõmbab naftavihma me põllule
jaaniöö joodud ja vapustused
käed kronksus ning töötud
värisevad Vibe'ilgi edasi
miskit ei luba
ei suudlust
ei embust
hämmeldunult seisan koidikus
ning kastemärjalt kuusikult
küsin ise samas niiskudes
kas meie vahel on USA film või mitte
flirt varblaste ja Platoniga muutub tüütuks
mõni intelligentne kirglik ronk paluks
mu keldrisse laulma ja surema
kui sa vaid aimaksid
mis raseda lamburineiu piinu
valmistad poisikese ihale
ei saa ju pidevalt korrutada
sina sind sulle
ometi just sinu pärast
lammutan oma kastelli
ning kuivatan enese soo
kuid ühtki jooksurada
tumerohelisse padrikusse
metshobusele sa ikkagi ei jäta
põimid tihket korvi Pegasuse ringi
nii pea ei sütti lambipirn
hõõgniit katkes vapustusest
loometust alandusest mu silmis
ükski tormi ja tungi laps
pole hall virvetu vesi
tuhandeid toone meloodiaid
kajab mu katakombides
ehk mitte niivõrd arukaid jultunuid
kuivõrd elusaid
argus pole heasüdamlikkus
Huntmees saab aru
sina ei mõista et joodud
on joodud kõneväärtuseta
või hoopis mina ei taipa
maalid sünnivad sinu unest
hommikus
mu eraklusel pole teist aega antud
oled toanaabriks
kuid armukeseks
tuba on suitsu täis
ning kurjad nägemused aimused
kütavad üles me lõhenenud meeli
magamata öödest tekkinud nägelusi
tuhkjate lintide keskele süüdata tuli

kurnav sinine atmosfäär
öine äike mis koiduga lahkub
lossimüüridelt kus eelmängitud orgasmi
üks mängib siin teine seal
magame lahus
voodipesuta kärbestest kiusatud
higised poisid
me tõuseme
kuseme
sööme
peseme
kammime
et õhtul oleks võtta kõik
ritv tamiil
lõpuks valitud lant
sõbrale räägid et olid Saaremaal
Pärnus ja mujal
see saare maa mu keldris
varastet kanades ja pudeleis
seltskonnas kindlasti pole me vahel
kuid ikka mõni arglik küünlaleek
sinu huulilt täävitab muud
kivide nukker laul mis siia
kõdund pehkind agulimajja ei mahu
avasin korteri kolmanda silma
ise elan valgustust läbi
naaber tahab lillepeenraid
mina vaid rahu
keeran kotta uue pirni
õhutan toa
ning prügikoti sala lohistan välja
väravast mille logisev lukk
mu närve järib
sina magad süüa teed
kinnitad et selle või teisega ei maga
aga armud igasse pilti
hämu ka sigareti su suust
ning süüdimatus
ongi su sarm
miks ei hülga sind ei kaota
Pandora viimast kinki
tantsime Vivaldi ja Satanovi saatel
aknast kiikan pilvi
ja uvižu ablakau
na ne ne uu
loeme lehti puilt ja mailt
harva kui jood mind kauniks
aga siis ka esimese päiksena
mil pole ka uut pirni kojas tarvis
kustutan tule
uinun
mõeldes miks ometi üksi
miks hoorad välivoodis veel
üks sinagi